

Zastoupení před soudem

Skutečnost, že zastoupení není přes odpovídající opatření soudu doloženo, se v případě, že šlo o zastoupení při procesním úkonu, jímž se zahajuje řízení může projevit dvojitým způsobem. V případě, že podání, jímž se zahajuje řízení, je podepsáno i účastníkem řízení (osobou, jejímž jménem ten, kdo vystupuje jako zmocněnec, v řízení jedná), pohlíží soud nadále na uvedeného účastníka jako na osobu, jež v řízení zastoupena není. Je-li ovšem takové podání podepsáno jen tvrzeným zástupcem účastníka, vede okolnost, že se uvedený nedostatek podmínky řízení nezdařilo odstranit, k zastavení řízení.

Skutečnost, že zastoupení není přes odpovídající opatření soudu doloženo, se v případě, že šlo o zastoupení při procesním úkonu, jímž se zahajuje řízení může projevit dvojitým způsobem. V případě, že podání, jímž se zahajuje řízení, je podepsáno i účastníkem řízení (osobou, jejímž jménem ten, kdo vystupuje jako zmocněnec, v řízení jedná), pohlíží soud nadále na uvedeného účastníka jako na osobu, jež v řízení zastoupena není. Je-li ovšem takové podání podepsáno jen tvrzeným zástupcem účastníka, vede okolnost, že se uvedený nedostatek podmínky řízení nezdařilo odstranit, k zastavení řízení.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27.11.2001, sp.zn. 29 Cdo 2352/2000-336)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci konkursu dlužnice K. s. r. o.; v likvidaci, o návrhu věřitelů A) I., spol. s r. o., B) r. spol. s r.o., C) Z., s. p., Brno, a D) G. a. s. v likvidaci, a dlužnice na prohlášení konkursu na majetek dlužnice, vedené u Krajského obchodního soudu v Brně pod sp. zn. 28 K 40/96, o dovolání V.B., a. s., proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. dubna 2000, č. j. 2 Ko 85/2000 - 308, tak, že usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. dubna 2000, č. j. 2 Ko 85/2000-308, se zrušuje a věc se tomuto soudu vrací k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 27. dubna 2000, č. j. 2 Ko 85/2000 - 308, odmítl - odkazuje na ustanovení § 218 odst. 1 písm. b/ občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) - odvolání obchodní společnosti V.B. , a.s., proti usnesení ze dne 20. března 2000, č. j. 28 K 40/96 - 282, jímž Krajský obchodní soud v Brně pro nedostatek podmínky řízení zastavil řízení o návrhu na prohlášení konkursu na majetek dlužnice ve vztahu k Z., s. p., B., označenému jako věřitel C) (dále též jen „státní podnik“). Odvolací soud přisvědčil závěru soudu prvního stupně, že zde byly - ve smyslu § 104 odst. 2 o. s. ř. - důvody pro zastavení řízení ohledně státního podniku, jelikož ten, přes opakovanou výzvu soudu nedoložil, že osobu, která jako jeho zástupce další návrh na prohlášení konkursu podala (advokátku JUDr. V.Ř.), zmocnil k tomu, aby jej v řízení zastupovala. Vzhledem k tomu, že řízení o návrhu státního podniku bylo zastaveno, nemohla se odvolatelka V.B., a.s. stát procesním nástupcem tohoto věřitele a odvolání tak podala osoba, která není účastníkem řízení.

Proti usnesení odvolacího soudu podala společnost V.B., a.s. včas dovolání, namítajíc, že v předchozím průběhu řízení četnými podáními (zejména pak přípisem ze dne 27. března 2000) uvědomila soud prvního stupně o tom, že převzala pohledávku státního podniku. Proto již nemohla být předložena plná moc statutárního orgánu státního podniku, jelikož do jeho práv a povinností vstoupila společnost V.B., a.s. Soudům obou stupňů vytýká, že nejednaly v souladu s předloženými dokumenty, na jejichž základě se měla stát účastnicí řízení ona. Přitom předložila plnou moc pro svou právní zástupkyni, se současným návrhem na „připuštění změny v názvu věřitele“. Proto dovolatelka požaduje, aby Nejvyšší soud v Brně zrušil usnesení soudů obou stupňů a připustil její účast v konkursním řízení.

Dovolání je přípustné dle § 238a odst. 1 písm. e/ o. s. ř., a je i důvodné.

Podle bodu 17., hlavy první, části dvanácté, zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (to jest podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. lednem 2001).

Dovolatelka dovolací tvrzení výslovně nepřiradila žádnému z dovolacích důvodů taxativně vypočtených v ustanovení § 241 odst. 3 o. s. ř. pod písmeny a/ až d/, z obsahového hlediska však jimi odvolacímu soudu vytýká, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, tedy že je dán dovolací důvod dle § 241 odst. 3 písm. d/ o. s. ř.

Vady, k nimž dovolací soud přihlíží z úřední povinnosti, nebyly dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají; jelikož jinak je dovolací soud vázán uplatněným dovolacím důvodem, včetně toho, jak jej dovolatel obsahově vymezil (§ 242 odst. 1 a 3 o. s. ř.), zkoumal Nejvyšší soud správnost závěru odvolacího soudu o tom, že dovolatelka nebyla osobou k odvolání oprávněnou.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

S přihlédnutím k době vydání usnesení soudů obou stupňů byl pro další úvahy Nejvyššího soudu rozhodný především výklad zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění zákonů č. [122/1993](#) Sb., č. [42/1994](#) Sb., č. [74/1994](#) Sb., č. [117/1994](#) Sb., č. [156/1994](#) Sb., č. [224/1994](#) Sb., č. [84/1995](#) Sb., č. [94/1996](#) Sb., č. [151/1997](#) Sb. a č. [12/1998](#) Sb. (dále též jen „ZKV“).

Ustanovení § 3 odst. 1 ZKV určuje, že není-li stanoveno jinak, použijí se pro konkurs a vyrovnání přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.

Podle ustanovení § 218 odst. 1 písm. b/ o. s. ř., odvolací soud odmítne odvolání, které bylo podáno někým, kdo k odvolání není oprávněn.

Ze spisu je patrné, že řízení ve věci bylo zahájeno dne 21. června 1996, kdy návrh na prohlášení konkursu na majetek dlužnice podala věřitelka A) (srov. č.l. 1-2).

Jak v době zahájení řízení, tak v době rozhodování soudů obou stupňů platilo pro účastenství v konkursním řízení ustanovení § 7 ZKV, podle kterého účastníky konkursu jsou věřitelé, kteří uplatňují nároky (dále jen „konkursní věřitelé“) a dlužník.

Dle ustanovení § 4 ZKV, jež v rozhodném období rovněž nedoznalo změny, pak platilo, že návrh na prohlášení konkursu je oprávněn podat dlužník nebo kterýkoli z jeho věřitelů anebo další osoba, pokud tak stanoví zvláštní zákon (odstavec 1). Návrh dalšího navrhovatele na prohlášení konkursu na majetek stejného dlužníka podaný dříve, než soud pravomocně rozhodl o prohlášení konkursu, se považuje za přistoupení k řízení, a to ode dne podání návrhu; další navrhovatel musí však přijmout stav řízení, v němž je při jeho přistoupení (odstavec 4).

Výkladem cit. ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání se Nejvyšší soud zabýval již ve stanovisku svého občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 17. června 1998, uveřejněném pod číslem 52/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jen „stanovisko“); zde pod bodem XVIII (str. 183-184 /359-360/) formuloval a odůvodnil závěr, na nějž v podrobnostech odkazuje a podle kterého v době od podání návrhu do právní moci usnesení o prohlášení konkursu nebo usnesení o zamítnutí návrhu na prohlášení konkursu anebo usnesení o zastavení konkursního řízení jsou účastníky konkursního řízení dlužník a věřitelé (popřípadě jiné osoby), kteří podali návrh. Pod bodem X. stanoviska (str. 177 /353/) dále Nejvyšší soud uzavřel, že další navrhovatel (§ 4 odst. 4 ZKV) nemůže odmítnout stav konkursního řízení, ke kterému svým návrhem na prohlášení konkursu přistoupil a že účinky návrhu dalšího navrhovatele na prohlášení konkursu na majetek stejného dlužníka nastávají dnem, kdy tento procesní úkon dojde soudu.

Obsah spisu dokládá, že postupem podle § 4 odst. 4 ZKV, tedy podáním dalšího návrhu na prohlášení konkursu na majetek téže dlužnice, se dne 26. června 1996 stali účastníky konkursního řízení věřitelka B) (srov. podání č.l. 22-23) a státní podnik jako tehdejší věřitel C) (srov. podání č.l. 31-32). Dne 29. října 1996 pak podala návrh na prohlášení konkursu na svůj majetek dlužnice (srov. podání č.l. 42-44) a dne 10. března 1997 podala další návrh věřitelka D).

Ze spisu též plyne to, co v reprodukční části svých usnesení popsaly soudy nižších stupňů; totiž že další návrh na prohlášení konkursu podaný státním podnikem byl podepsán pouze JUDr. V.Ř. (tehdy komerční právničkou), označenou jako zástupkyně tohoto věřitele. Toto zastoupení měla prokazovat plná moc ze dne 11. ledna 1994 (č.l. 33), formulovaná ovšem tak, že I.E., ekonomický náměstek a zástupce ředitele státního podniku zmocňuje jmenovanou, aby v řízení zastupovala jej (nikoli státní podnik). Poté, co soud prvního stupně vyzval státní podnik (usnesením ze dne 31. října 1997, č. j. 28 K 40/96-99, doručeným JUDr. V.Ř. 13. listopadu 1997), aby do deseti dnů od doručení usnesení doložil plnou moc opravňující jmenovanou (od 1. července 1996 již advokátku) k jeho zastupování v řízení, státní podnik podáním ze dne 12. prosince 1997 (srov. č.l. 138), soudu sdělil, že podle protokolu sepsaného mezi ním a obchodní společností V.B., a.s., tato společnost převzala jeho pohledávku, a jako „žalobce“ navrhl, aby soud usnesením připustil změnu v označení „žalobce“ na uvedenou společnost. Toto podání podepsala advokátka JUDr. V.Ř., za dovolatelku (jako člen představenstva) Ing. J.O. a za státní podnik (jako zástupce ředitele) I.E. Nato soud prvního stupně usnesením ze dne 19. března 1998, č. j. 28 K 40/96 - 144, doručeným JUDr. V.Ř. 30. března 1998

opět vyzval státní podnik k předložení řádné plné moci pro jmenovanou (s poučením, že jinak řízení zastaví). V reakci na tuto výzvu předložila JUDr. V.Ř. soudu dne 16. dubna 1998 plnou moc ze dne 20. března 1998, opravňující ji k jednání za V.B. , a.s. (srov. č.l. 147-148). Usnesením ze dne 24. září 1999, č. j. 28 K 40/96; 250, doručeným JUDr. V.Ř. 6. října 1999, soud prvního stupně státní podnik znovu (a znovu s poučením, že jinak řízení zastaví) vyzval státní podnik k předložení řádné plné moci pro jmenovanou. V důvodech usnesení poukázal na to, že při absenci řádné plné moci není zřejmé, zda je návrh řádně podepsán (s tím, že má být předložena plná moc udělená nejpozději ke dni podání návrhu (tj. nejpozději ke dni 26. červnu 1996). Na tuto výzvu reagovala JUDr. V.Ř: opět tím, že soudu dne 7. října 1999 předložila plnou moc ze dne 7. října 1999, opravňující ji k jednání za V.B. , a.s. a podáním došlým soudu 13. října 1999 pak znovu navrhla „záměnu“ státního podniku za onu akciovou společnost.

Podle ustanovení § 103 o. s. ř., kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může jednat ve věci (podmínky řízení).

Ustanovení § 104 odst. 2 o. s. ř. pak určuje, že jde-li o nedostatek podmínky řízení, který lze odstranit, učiní soud k tomu vhodná opatření. Přitom zpravidla může pokračovat v řízení, ale nesmí vydat rozhodnutí, kterým se řízení končí. Nezdaří-li se nedostatek podmínky řízení odstranit, řízení zastaví.

Dle ustanovení § 107 odst. 1 o. s. ř., jestliže účastník ztratí způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno, posoudí soud podle povahy věci, zda má řízení zastavit nebo přerušit, anebo zda v něm může pokračovat.

V soudní praxi není sporu o tom, že k procesnímu nástupnictví dochází tehdy, jestliže práva nebo povinnosti účastníka řízení přešla po zahájení soudního řízení na jiného v důsledku některého z případů universální sukcese (srov. výše cit. § 107 odst. 1 o. s. ř.); uvedené platí bez ohledu na to, zda k universální sukcesi došlo v souvislosti se zánikem účastníka (ztratil-li účastník způsobilost být účastníkem řízení) nebo zda universální sukcese nastala, aniž účastník přestal být způsobilý mít práva a povinnosti (např. při vyslovení trestu propadnutí majetku podle § 51 a § 52 tr. zák.). Závěr o tom, že universální sukcesor nastupuje do řízení jako jeho účastník na místo jeho předchůdce, vyplývá z toho, že sukcesor spolu s předmětem sukcese nabyl všechna (tedy i procesní) práva svého právního předchůdce. Sukcesor totiž nabyl práva v tom stavu, v jakém byla, a s vlastnostmi, které měla v době sukcese; k těmto vlastnostem patří i to, že byla předmětem probíhajícího řízení (předmětem sporu). Universální sukcese práva proto má nejen hmotněprávní důsledky; v oblasti procesního práva má za následek procesní nástupnictví a soud je povinen k ní přihlédnout z úřední povinnosti, aniž byla některým z účastníků uplatněna.

Také v případě, že v průběhu občanského soudního řízení dojde k tzv. singulární sukcesi, přecházejí na sukcesora (bez zřetele k tomu, že tento institut není v občanském soudním řádu ve znění účinném před 1. lednem 2001 upraven výslovně) i práva a povinnosti dosavadního subjektu (dosavadního účastníka řízení) s uplatňováním nebo bráněním postoupených práv spojená, včetně práv a povinností procesních. Jde o přímé procesní nástupnictví, takže ke změně v osobě účastníka řízení dochází, aniž by o ní soud rozhodoval. Jedinou podmínkou tu je, aby singulární sukcese byla u soudu uplatněna. Od universální sukcese se singulární sukcese liší jen tím, že při ní na nabyvatele přecházejí jen jednotlivá práva a povinnosti vymezené předmětem sukcese. Z hlediska přechodu práv

a povinností universální sukcese vyjadřuje (ve srovnání se sukcesí singulární) jen rozsah přechodu, nikoliv jeho kvalitu (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. srpna 1996, sp. zn. 2 Cdon 554/96, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 2, ročník 1997, pod číslem 11 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. září 1997, sp. zn. 2 Cdon 1495/96, uveřejněný v témže časopise, č. 10, ročník 1997, jakož i nálezy Ústavního soudu ze dne 30. listopadu 1999, sp. zn. I. ÚS 531/98, uveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR, svazku 16, části I., pod číslem 171). Institut singulární sukcese přitom nelze směřovat s institutem záměny účastníků ve smyslu § 92 odst. 2 o. s. ř., jenž se může uplatnit jen pro případy odstranění nedostatku věcné legitimace účastníka řízení, který tu byl již v době zahájení řízení (k sukcesi došlo před zahájením řízení) - shodně srov. opět v předchozí větě cit. rozhodnutí Nejvyššího soudu.

Nejvyšší soud dále již v usnesení ze dne 9. prosince 1998, sp. zn. 31 Cdo 175/98, uveřejněném v časopise Soudní judikatura č. 4, ročník 1999, pod číslem 43, vysvětlil, že samotné podání návrhu na prohlášení konkursu nemá žádný vliv na běh promlčecí či prekluzivní lhůty ohledně pohledávky, kterou věřitel, který návrh podal, „doložil“, což dokládá i dikce ustanovení § 20 odst. 8 ZKV, ze kterého plyne, běh lhůty pro promlčení a zánik práv se staví až přihlášením pohledávky do konkursu (podáním přihlášky u soudu, který prohlásil konkurs na majetek dlužníka).

Nicméně, se zřetelem k tomu, že cílem konkursu je dosáhnout poměrného uspokojení věřitelů z dlužníkovy majetku (srov. § 2 odst. 3 ZKV) a že tohoto cíle lze dosáhnout i prostřednictvím věřitelského návrhu na prohlášení konkursu na majetek dlužníka (srov. § 4 odst. 1 ZKV), který, je-li úspěšný, vede k možnosti věřitele přihlásit pohledávku za dlužníkem (úpadcem) do konkursu, lze uzavřít, že dojde-li na straně věřitele, který podal návrh na prohlášení konkursu na majetek dlužníka, k singulární sukcesí (např. formou smlouvy o postoupení pohledávky ve smyslu ustanovení § 524 a násl. občanského zákoníku) v té fázi konkursního řízení, jež předchází přihlášení jeho pohledávky do konkursu, přecházejí na sukcesora i procesní práva a povinnosti dosavadního subjektu spojená s účastí na konkursním řízení (s jeho postavením navrhovatele konkursu).

Pro výsledek dovolacího řízení je tudíž určující zodpovězení otázky, zda podmínky pro závěr, že k procesnímu nástupnictví formou singulární sukcesí v konkursním řízení ve vztahu k dovolatelce byly splněny (jinak by ji vskutku nebylo možné pokládat za osobu oprávněnou k podání odvolání proti usnesení, jež se týká jiného subjektu /státního podniku/).

Občanský soudní řád neobsahuje ustanovení, ve kterém by vypočítával všechny podmínky řízení. Teorie procesního práva tradičně řadí mezi podmínky řízení (ve smyslu § 22 až 29 o. s. ř.) i oprávnění k zastupování (srov. např. B. J. - D., L. - M., M.: Občanský soudní řád. Komentář. 3. vydání. P. C. 1997, str. 240 nebo W. , A. a kolektiv: Občanské právo procesní. 2. vydání. I. nakladatelství. P. 1996, str. 102). Těž názor je konstantně a dlouhodobě sdílen i soudní praxí. Závěr, podle kterého nedostatek procesní plné moci je nedostatkem podmínky řízení, který lze odstranit (§ 104 odst. 2 o. s. ř.), formuluje např. rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ČSR ze dne 29. října 1982, 3 Cz 73/82, uveřejněný ve Sborníku IV. Nejvyššího soudu, S., P. 1986, str. 719 - 720 nebo usnesení Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem 48/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Ve druhém z cit. rozhodnutí Nejvyšší soud též vysvětlil, že učinila-li určitá osoba procesněprávní úkon za jiného jako jeho zástupce, neuplatňuje v řízení sama (svým jménem) procesní práva, ale jedná za zastoupeného. Opatřením soudu k odstranění nedostatku průkazu zastoupení je zpravidla výzva tomu, kdo vystupuje jako zmocněnec, popřípadě účastníku, aby ve stanovené lhůtě předložil písemnou plnou moc, nebo aby k udělení plné moci došlo ústně do protokolu; to platí jak v případě, že plná moc

nebyla v řízení doložena vůbec, tak v případě, že byla předložena s takovými nedostatky, pro které ji nelze považovat za platnou (shodně srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. října 1996, sp. zn. 2 Cdon 1007/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 5, ročník 1997, pod číslem 36).

Skutečnost, že zastoupení není přes odpovídající opatření soudu doloženo, se v případě, že šlo o zastoupení při procesním úkonu, jímž se zahajuje řízení (zde o zastoupení při podání /dalšího/ návrhu na prohlášení konkursu na majetek dlužnice), může projevit dvojitým způsobem. V případě, že podání, jímž se zahajuje řízení, je podepsáno i účastníkem řízení (osobou, jejímž jménem ten, kdo vystupuje jako zmocněnec, v řízení jedná), pohlíží soud nadále na uvedeného účastníka jako na osobu, jež v řízení zastoupena není. Je-li ovšem takové podání podepsáno jen tvrzeným zástupcem účastníka, vede okolnost, že se uvedený nedostatek podmínky řízení nezdařilo odstranit, k zastavení řízení. Je tomu tak - v intencích výše cit. rozhodnutí - proto, že bez průkazu zastoupení nelze připustit, aby údajný zmocněnec vykonával v řízení práva osoby, která (dovedeno do důsledku) ani nemusí vědět, že někdo zneužil jejího jména. Je samozřejmé, že nastane-li v průběhu řízení taková situace, nepřichází v úvahu, aby soud přihlédl k procesnímu nástupnictví v průběhu řízení dříve, než bude prokázáno, že ten, kdo v řízení jménem „původního“ účastníka jednal, měl právo tak činit. Potud jsou úvahy soudu nižších stupňů správné a námitky dovolatelky naopak zjevně bezdůvodné. Soudy obou stupňů však přehlédly, že reakcí na opatření (výzvu) soudu směřující k doložení zastoupení může být i to, že účastník řízení opatří podání, jímž se zahajuje řízení, svým podpisem. Tím sice neprokáže, že je v řízení zastoupen označeným zmocněncem (a proto se na něj bude pohlížet jako na nezastoupeného), avšak zabrání tomu, aby soud řízení zastavil (není-li zde jiných vad, stane se podání projednatelným i bez účasti údajného zmocněnce účastníka). Stejně účinky jako to, že účastník řízení připojí svůj podpis přímo na příslušné podání, však se zřetelem ke sledovanému účelu má i to, že se s tímto podáním vlastnoručně podepsaným podáním ztotožní, jinak řečeno, že učiní podání, v němž vadu původního podání zhojí. Právě takový význam má - posuzováno z obsahového hlediska - podání ze dne 12. prosince 1997, podepsané statutárním orgánem státního podniku (zástupcem ředitele). Po tomto datu již nebylo důvodu k zastavení řízení vůči státnímu podniku, jelikož ten se k návrhu na prohlášení konkursu na majetek dlužnice, učiněnému jeho jménem JUDr. V.Ř. , přihlásil.

Pro úplnost lze dodat, že poučení o způsobu odstranění nedostatku průkazu zastoupení formulované soudem prvního stupně v usneseních ze dne 19. března 1998 a 24. září 1999 bylo zavádějící potud, že plná moc dokládající zastoupení má být datována nejpozději ke dni podání návrhu (tj. nejpozději ke dni 26. červnu 1996). Již ve výše cit. usnesení sp. zn. 2 Cdon 1007/96 totiž Nejvyšší soud odůvodnil závěr, podle něž jestliže ten, kdo vystupoval v občanském soudním řízení jako zástupce účastníka, aniž se prokázal plnou mocí, tuto předloží dodatečně ve lhůtě určené soudem, je tím nedostatek průkazu zastoupení zhojen a jsou tak schváleny i ty úkony učiněné v řízení zástupcem účastníka, k nimž došlo před podpisem plné moci.

Lze uzavřít, že ačkoliv po marném uplynutí lhůt určených ve všech třech usneseních (výzvách) soudu prvního stupně soudy nižších stupňů správně měly za to, že státní podnik není v řízení zastoupen zástupcem na základě plné moci, po 12. prosinci 1997 již neměly důvodu řízení vůči tomuto státnímu podniku zastavit a nebylo zde ani překážky, jež by bránila zabývat se ohlašovaným procesním nástupnictvím dovolatelky v řízení. Státní podnik v návrhu na prohlášení konkursu tvrdil, že podle pravomocného platebního rozkazu sp. zn. 9 Ro 1984/95 (vydaného Krajským obchodním soudem v Brně) má za dlužnicí pohledávku ve výši 841.506,-Kč, jež nebyla uhrazena ani na základě usnesení č. j. E 1766/95, jímž Okresní soud v Kroměříži nařídil výkon rozhodnutí (platebního rozkazu) příkázáním pohledávky z účtu dlužnice. To, že na ni uvedená pohledávka přešla k 1. listopadu 1997,

dovolatelka řádně doložila listinami předloženými soudu prvního stupně 16. dubna 1998 (srov. opět č.l. 147), a to smlouvou o prodeji privatizovaného majetku uzavřenou dne 1. listopadu 1997 mezi F.n.m. jako prodávajícím a dovolatelkou jako kupující (srov. č.l. 149-154), protokolem o předání a převzetí části majetku ze dne 10. prosince 1997 sepsaným mezi F.n.m., státním podnikem a dovolatelkou (č.l. 155-160) a přílohou č. 8 onoho protokolu, obsahující též soupis neuzavřených soudních sporů státního podniku (č.l. 161-169).

Jako subjekt, který se v době před vydáním usnesení, jímž soud prvního stupně zastavil řízení vůči státnímu podniku, stal procesním nástupcem státního podniku z titulu singulární sukcese, tedy dovolatelka byla osobou k odvolání proti takovému usnesení oprávněnou a opačný závěr odvolacího soudu tudíž správný není. Nejvyšší soud proto, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), napadené usnesení zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 1, 2 a 5 o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)